

Ali ob pozni uri nekoč,
 ko boš stal gol kot v zimi drevo,
 uprt v večnost, ki zanjó
 ni vedela tvoja uporna moč,

tedaj se zgroziš nad življenji milijonov rodov,
 zaveš se, da si v skrivnostne mreže ujet...
 takrat te pridem dramit spet
 in spev, zdaj star, ti bo čudežno nov.

JOŽE KASTELIC

VSTAJENJE

V spevu burje
 zašumi
 dobra misel starih dni,
 stare sreče, davnih dob,
 zašumi in onemi.

Veter plava
 in beži
 med drevesi, med ljudmi,
 med ljudmi le kratek čas,
 včera, danes, in jih ni.

Meni veter
 da v srce
 misel nanje, ki prhné
 jim pozabljene kosti,
 ki kot bratje srečno spe.

Veter dobro
 govori:
 Kar še danes mož živi,
 smo si tuji, brez srca
 in otroke v srd sveta
 žena z žalostjo rodi.